

New York Timesi bestsellerite autor

TESSA DARE

*Guvernandi
mäng*

Armastus on ohtlik mäng...

Originaali tiitel:
Tessa Dare
The Governess Game
2018

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

See romaan on väljamõeldis. Kõik nimed, tegelased, kohad ja sündmused on autori väljamõeldis või on neid kasutatud ilukirjanduslikus võtmes. Igasugune sarnasus elavate või surnud isikute, tegelikult aset leidnud sündmuste või kohtadega on kokkusattumus.

Tõlkinud Ülle Jälle
Toimetanud Marje Mändsalu
Korrektuuri lugenud Inna Viires
Kaane kujundanud Reet Helm

Copyright © 2018 by Eve Ortega
All rights reserved.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

E04379520
ISBN 978-9949-82-587-5

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Minu lastele, mu Darelingid, sest mul on selle sarjaga tekkinud
omamoodi trend – pühendan raamatud inimestele,
kes loodetavasti neid ei loe.

Mu tütar oli Rosamundi ja Daisy tegelaskujude juures
suurepäraseks konsultandiks ning
mu nutikas poeg tegi mulle selgeks, et mõned lapsed õpivad
kõige paremini ebatraditsioonilisel moel.

Darelingid, ma armastan teid mõlemaid. Luban, et kõikidest
oma raamatutest sunnin ma teid lugema ainult seda lehekülge.

(Boonus: olen nüüd valmistanud teile piinlikkust tuhandete
võõraste ees. Emme suursaavutused!)

Tänuõnad

Brenile, Tessale, Elle'ile, Steve'ile, Ruthile, Kellyle, Rose'ile, härra Dare'ile ja Darelingidele:
teieta ma poleks suutnud seda raamatut valmis kirjutada. Tänan teid oma unepuuduse ja kofeiini üledoosi käes vaevleva igavesti tänuliku südame põhjast.

Proloog

Alexandra Mountbattenil oli kainet mõistust. Vähemalt tema sõbrad uskusid nii.

Tegelikult polnud Alexil üldse mõistust – igatahes mitte siis, kui asi puudutas roheliste silmadega võluvaid härrasmehi. Kui tal oleks olnud grammivõrragi arukust, ei oleks ta end raamatupoelumehega niimoodi narriks teinud.

Isegi nüüd, rohkem kui pool aastat hiljem, oli see piinlik stseen selgelt silmade ees ja keris, nagu vaataks ta etendust.

Toimumiskoht: Hatchard’i raamatupood.

Kuupäev: kolmapäeva pärastlõuna novembris.

Tegelased: mõistagi Alexandra. Tema kolm parimat sõbrannat: Nicola Teague, Lady Penelope Champion ja Ashbury hertsoginna Emma Pembroke. Ja esimest korda peaosas (pasunad, palun) – Raamatupoelumees.

Stseen jätkus järgmiselt:

Alexandral oli ühel käel Nicola raamatukuhi ja teises hoidis ta oma raamatut, mida parasjagu luges. Messier’ „Täheparvede ja udukogude kataloog“, mille ta oli pärlina leidnud kasutatud raamatute osakonnast. Ta oli otsinud kasutatud eksemplari terve igaviku. Uut ei saanud ta endale lubada.

Ühel hetkel lappas ta õndsalt astronoomiliste udukogude kirjeldusi ja järgmisel...

Põmm. Kosmiliste mõõtmetega kokkupõrge.

Põhjus oli ebaselge. Võib-olla oli ta taganenud või oli mees tagasi vaatamata pöördunud. Vahet polnud. Olenemata sellest, kelle küünarnukk kelle kätt nügis, füüsikaseadused nõudsid võrdset ja vastandlikku reaktsiooni. Edasi võttis ohjad üle gravitatsioon. Kõik tema raamatud pudenesid põrandale ja kui ta pilgu tõstis – seal mees oligi.

Sassis pruunid juuksed, moekas riietus, lõhnavesi, mis meenu-
tas pudelisse pandud pattu, ja naeratus, mida oli kahtlemata poisikesepõlvest peale lihvitud, et panna naise talle kõike andestama.

Võluva lahkusega korjas mees Alexandra raamatud üles. Temast endast polnud mingit kasu.

Mees küsis tema nime, tema kokutas.

Mees palus tal soovitada raamatut – väidetavalt kingitust kahele noorele tüdrukule. Vastuse asemel kokutas Alexandra veel.

Mees astus piisavalt lähedale, nii et Alexandra tundis tema metsa- ja maalähedast nii mehelikku lõhna. Ta oleks äärepealt antiigiosakonda minestanud.

Aga siis vaatas mees teda oma soojade roheliste silmade pilguga – tõepoolest *vaatas* – viisil, nagu seda harva juhtus, sest see tähendas, et teine inimene laseb ennast tõesti *vaadata*. Võrdsed ja vastandlikud reaktsioonid.

Mees tekitas temas tunde, nagu oleks ta ainuke naine raamatu-
poes. Või terves maailmas. Või universumis.

See hetk kestis igavesti ja ometi sai see liiga kiiresti läbi.

Siis oli mees elegantselt kummardanud, jätnud hüvasti ning läinud minema Messier' raamatuga „Täheparvede ja udukogude kataloog“, jättes Alexandrale kätte mõttetu raamatu „sõnakuulelikele tüdrukutele“.

Stseeni lõpp.

Või vähemalt oleks pidanud olema.

Alex otsustas selle kohtumise unustada, aga Penny – nende seltskonna parandamatu romantik – ei lasknud sel juhtuda. Kuna mees polnud oma nime öelnud, andis Penny talle aina totramaid tiitleid. Kõigepealt oli ta Raamatupoe Elumees, aga nädalad läksid ja mehe tiitlid muutusid kiiresti tähtsamaks. Sir Lugeja. Lord Kirjandus. Hatchard’si hertsog.

Lõpeta, oli Alex talle korduvalt öelnud. See oli ammu ja ma pole tema peale mõelnud. Tema minu peale kindlasti ka mitte. See polnud midagi erilist.

Aga tegelikult ikkagi oli. Mingi idiootlik mälusopp kaunistas selle kohtumise vikerkaarte ja sädelusega, kuni see sarnanes... millegagi. Millegi liiga alandavaga, et seda valjusti tunnistada isegi Pennyle, Emmale ja Nicolale. Tõtt-öelda vältis Alex selle tunnistamist ka iseendale.

Sellest päevast alates otsis ta Hatchard’ sis – ning ka Temple of Muse’i raamatupoes ja isegi Minerva raamatukogus – käies alati seda meest. Kujutas ette, et nad põrkavad taas kokku ja mees tunnistaks pärastlõunast teed juues, mis läheks üle õhtusöögiks, et ka tema on raamatupoodides käinud, lootes Alexiga kohtuda, sest nende kahe valulikult ühepoolse minutise vestlusega oli ta jõudnud järeldusele, et see kohmakas kokutav tööliklassitüdruk, kes mahuks ära keskmisesse köögikappi, on just see, keda ta on otsinud.

Te olete just see, keda ma olen otsinud.

Nüüd, kui ma olen teid leidnud, ei lase ma teil iialgi minna.

Alexandra, ma vajan teid.

Või kaine mõistus.

Alexi töö oli jõukate klientide kellasad õigeks sättida ja tal polnud aega unistada. Ta seadis eesmärged ja püüdis nende poole. Jalad maa peal, selg sirge ja pea püsti.

Ta ei lase – kindlasti mitte – end romantilistest fantaasiatest kaasa viia.

Kahjuks ei teinud tema kujutlusvõime sellest otsusest väljagi. Unistustes viis pärastlõunane teejoomine jalutuskäikudeni parkis, sügavmõtteliste jutuajamiste ja suudlusteni tähtede all ning isegi – Alexandra väarikus hääbus pelgalt selle mõtte juures – laulatuseni.

Tõsiselt. Laulatuseni.

Kas sa võtad selle mehe, anonüümse Raamatupoe Elumehe, kel on kohutav lastekirjanduse maitse, oma seaduslikuks abikaasaks?

Absurdne.

Olles mitu kuud üritanud seda hullust maha suruda, andis Alex alla. Vähemalt olid need fantaasiad – ehkki tobedad – tema saladus. Mitte keegi ei pea neist teada saama. Tõenäoliselt ei kohtu ta Raamatupoe Elumehega enam kunagi.

Kuni selle hommikuni, kui see juhtus.

Esimene peatükk

Hommik algas samamoodi nagu enamik Chase'i hommikuid viimasel ajal. Traagilise hinguseleminekuga.

„Ta on surnud.“

Chase keeras end külili. Silmi pilgutades koondus tema pilk Rosamundi näole. „Mis siis seekord?“

„Tüüfus.“

„Kui armas.“

Mees toetus diivani pehmele käetoele ja ajas end istuma. Aju oli samal ajal kahetsusest purjus. Ta masseeris meelega ja kahetses eelmise õhtu käitumist. Ja varahommikust liiderlikkust. Ühtlasi otsustas Chase kahetseda kogu oma vääralt veedetud noorust. Nii saaks pärastlõuna vabaks.

„See võib oodata.“ Kui peas enam ei kumise ja ta on Prantsuse parfüümi lõhna endalt maha pesnud.

„Seda tuleb teha kohe, sest Daisy ütleb, et muidu nakkus levib. Ta valmistab surnukeha ette.“

Chase ägas. Ta otsustas, et pole mõtet vaielda. Parem see kohe ära teha.

Kui nad hakkasid minema neli trepivahet üles lastetoa poole, küsitles ta oma kümneaastast eestkostevalust. „Kas sa ei saa selles suhtes midagi ette võtta?“

„Aga teie?“

„Ta on *sinu* noorem õde.“

„Teie olete tema eestkostja.“

Chase krimpsutas nägu ja masseeris tukslevat meelekohta. „Distsipliin ei ole üks minu tugevaid külgi.“

„Sõnakuulelikkus ei ole jälle meie,“ vastas Rosamund.

„Olen tähele pannud. Ära arva, et ma ei näinud, et sa serverimislaualt šillingi näppasid.“ Nad jõudsid trepiotsale ja pöörasid koridori. „Kuule, see peab lõppema. Head internaatkoolid ei võta vastu taskuvargaid ega sarimõrtsukaid.“

„See polnud mõrv. See oli tüüfus.“

„Kindel see.“

„Ja me ei taha minna internaatkooli.“

„Rosamund, on aeg saada karm õppetund.“ Mees avas lastetoa ukse. „Me ei saa elus alati seda, mida tahame.“

Chase teadis seda hästi. Ta ei *tahtnud* olla kahe orvuks jäänud tüdruku eestkostja. Ta ei *tahtnud* olla järgmine Belvoiri hertsog ja kindlasti ei tahtnud ta osaleda neljandal matusel nelja päeva jooksul, aga siin ta nüüd oli.

Daisy pöördus nende poole. Tema õlekarva juustel oli tume loor. „Palun näidake kadunukese vastu üles austust.“

Ta andis Chase'ile märku edasi tulla. Mees läks kuulekalt tema kõrvale ja kummardus, et tüdruk saaks panna ümber tema särgivarruka musta lindi.

„Mul on väga kahju,“ ütles Chase. *Oh kui kahju. Sa ei kujuta ette kui kahju.*

Ta asus oma kohale voodi peatsis ja vaatas kadunukest. Too oli tontlikult kahvatu ja valgesse linasse mässitud. Silmade peal olid nõöbid. Jumal tänatud. Kuramuse vastik tunne oli, kui need silmad teda klaasistunud, tühja pilguga vahtisid.

Daisy võttis tema käe pihku ja langetas pea. Olles lugenud ette meieisapalve, torkis ta Chase'i roietesse. „Härra Reynaud, palun öelge mõni sõna.“

Chase vaatas taeva poole. Jumal aidaku teda.

„Kõikvõimas Isa,“ alustas ta tuimal häälel, „me anname sinu hoolde Millicenti hinge. Tuhast oled sa võetud, tuhaks pead sa saama. Saepuru saepuruks. Ta oli napolisõnaline ja väheliikuv nukk, ometi jääb ta meelde oma alatise – mõned ütleksid koguni, et näole joonistatud – naeratusega. Meie lunastaja armust teame, et ta äratatakse surnuist üles, ehk juba lõunasöögi ajaks.“ Ta lisas vaikselt: „Paraku.“

„Aamen,“ ütles Daisy. Ta pani nuku pühalikult puidust mänguasjakasti ja sulges kaane.

Rosamund katkestas rõhuva vaikuse. „Lähme alla kööki, Daisy. Sööme hommikusöögiks või ja moosiga saiakesi.“

„Te sööte hommikusööki siin,“ parandas Chase teda. „Laste-toas. Teie guvernanti...“

„Meie guvernanti?“ Daisy vaatas teda süütult ja armsalt. „Aga meil pole praegu guvernanti.“

Chase ägas. „Ära ütle, et see uus läks ka ära. Ma palkasin ta alles eile.“

Rosamund sõnas uhkelt: „Me saime temast lahti seitsmeteistkümne tunni ja viieteistkümne minutiga. Uus rekord.“

Uskumatu.

Chase läks seinal oleva maakaardi juurde ja võttis selle servast knopka. „Seal.“ Ta lõi selle suvalise õnnetu koha sisse ja osutas käskivalt sellele. „Ma saadan teid *sinna* internaatkooli. Lõbutsege...“ Ta kissitas silmi, „... Maltal.“

Ta lahkus toast maruvahasena ja läks neli trepivahet alla ning seejärel veel pool trepivahet ja läbi köögi – oma privaatsesse pelgupaika. Sisse astunud, sulges ja lukustas ta ukse ning hingas pahameele välja.

Elu nautiva härrasmehe kohta oli ta neetult väsinud. Ta tahtis minna vanni, habet ajada, riideid vahetada ja peavalurohtu võtta. Barrow tuleb tunni aja pärast ja toob talle hunniku

dokumente, mida lugeda, ning pangaväljavõtted, millele alla kirjutada. Klubis on täna lõbus pidu. Ja nüüd peab ta otsima uue guvernandi.

Enne kui ta kõige sellega tegelda suudab, peab ta midagi juua saama.

Baarikapi poole minnes möödus ta linaga kaetud kaardilauast ja seina vastu toetatud maalidest, mis ootasid ülesriputamist. Korter oli alles pooleli. Tal oli üleval magamistuba, aga praegu pidi ta saama olla lastetoast nii kaugel kui arhitektuuriliselt võimalik. Selline asetused oli tüdrukutele sama kasulik kui talle. Ta pigem ei tahtnud teada, milliseid üleannetusi tema hoolealused ülemisel korrusel sepiitsevad, ja nemad ei tohi iialgi teada saada nurjatusest, millega ta siin keldris tegeleb.

Chase avas veinipudeli ja kallask suurde klaasi jooki. Punase veini jaoks oli kellaeg natuke varajane, aga mis sellest. Ta ju leinas. Miks mitte tõsta klaas Millicenti mälestuseks.